

Arrest

**nr. 168 442 van 26 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 7 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 januari 2013 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 7 augustus 2013 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris. Dit betreft de eerste bestreden beslissing.

1.2. Op 6 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit betreft de tweede bestreden beslissing.

1.3. Ten aanzien van verzoeker werd op 6 november 2013 tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies). Dit betreft de derde bestreden beslissing.

1.4. Uit bijkomende informatie overgemaakt door verweerder blijkt dat verzoeker op 23 januari 2014 werd gerepatriëerd naar zijn herkomstland.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Over de ontvankelijkheid wat betreft de eerste bestreden beslissing

2.1.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast, in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

2.1.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 1 maart 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.1.3. Verzoeker richt op 18 maart 2016 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verzoeker bij zijn vraag tot horen tevens opmerkingen formuleert, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 2 mei 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij gedraagt zich naar de wijsheid voor wat haar belang bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Voor wat de beslissing tot onontvankelijkheid van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreft, wijst zij erop dat zij op gedwongen wijze werd gerepatriëerd en dat zij moet kunnen beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel – waarbij zij verwijst naar artikel 6 van het EVRM – zodat het niet opgaat haar het belang bij het aanvechten van deze beslissing te ontzeggen. Zij stelt dat na een eventuele vernietiging van de voormelde beslissing de verwerende partij haar alsnog tot een verblijf zal kunnen machtigen, wat haar in staat zou stellen om naar België terug te keren en wijst erop dat zij bij het indienen van een nieuwe aanvraag vanuit haar land van herkomst 186 dan wel 210 euro aan rechten zal dienen te betalen. Ook voor wat het inreisverbod betreft, is de verzoekende partij het niet eens met de analyse die in de beschikking wordt gemaakt en stelt zij dat rekening moet worden gehouden met alle elementen, daarbij inbegrepen haar aanvraag op grond van voormeld artikel 9bis, waaromtrent evenwel niet werd gemotiveerd. Zij stelt dat, indien blijkt dat de beslissing tot onontvankelijkheid van haar aanvraag op grond van voormeld artikel 9bis op onterechte wijze werd genomen, het inreisverbod eveneens zal dienen te worden vernietigd. De verwerende partij heeft hierbij geen opmerkingen.”*

2.1.5. Ter terechtzitting betwist de raadsvrouw van verzoeker niet dat verzoeker werd gerepatrieerd naar zijn herkomstland. Voor wat betreft de eerste bestreden beslissing dient de Raad op te merken dat het belang van verzoeker bij zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erin bestaat zijn verblijf in het Rijk een legaal karakter te verlenen (cf. RvS 25 mei 2005, nr. 144.961). Aangezien verzoeker niet meer op het grondgebied van het Rijk verblijft, kan hij geen voordeel meer halen uit het door hem ingestelde beroep. Een aanvraag om machtiging tot verblijf die wordt ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet veronderstelt ook het bestaan van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat deze aanvraag vanuit het land van herkomst wordt ingediend. Wanneer de aanvrager zich nadien in het land van herkomst bevindt, zijn er per definitie geen buitengewone omstandigheden meer op grond waarvan hij niet naar het land van herkomst kan terugkeren om er zijn aanvraag in te dienen (cf. RvS 13 maart 2009, nr. 180.989). Ter terechtzitting stelt de raadsvrouw van de verzoekende partij *“dat zij op gedwongen wijze werd gerepatrieerd en dat zij moet kunnen beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel, waarbij zij verwijst naar artikel 6 van het EVRM”*. Echter dienen middelen niet te worden behandeld indien het beroep onontvankelijk is en verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij nog een actueel belang heeft bij de huidige vordering voor zover ze is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Waar verzoeker opwerpt dat na een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing de verwerende partij hem alsnog tot een verblijf zal kunnen machtigen, wat hem in staat zou stellen om naar België terug te keren, merkt de Raad op dat nu hij zich bevindt in het buitenland, hij zijn verblijfsaanvraag moet indienen conform de bepalingen van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, namelijk bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. Bovendien, zelfs in de hypothese dat zijn verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou openvallen door een vernietiging van de eerste bestreden beslissing, zal de verwerende partij eerst laten nagaan of hij nog woonachtig is in België op het opgegeven adres. Indien dit niet het geval is, wordt de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in overweging genomen. Verzoeker kan aldus in zijn afwezigheid niet gemachtigd worden tot een verblijf in het Rijk. Waar verzoeker nog opwerpt dat hij bij het indienen van een nieuwe aanvraag vanuit zijn herkomstland 186 dan wel 210 euro aan rechten zal dienen te betalen, merkt de Raad op dat dit een louter financieel belang betreft, wat als een onrechtstreeks belang wordt beschouwd (cf. RvS 8 januari 2009, nr. 189.347; RvS 31 juli 2008, nr. 185.574; RvS 28 februari 2008, nr. 180.176 en RvS 25 oktober 2007, nr. 176.153). Verzoeker brengt dan ook geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven, namelijk dat nu hij niet langer in België verblijft, hij de procedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan verderzetten en de vernietiging van de eerste bestreden beslissing hem geen nut kan opleveren. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en dit bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

2.2. Over de ontvankelijkheid wat betreft de tweede bestreden beslissing

2.2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast, in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

2.2.2. De Raad herhaalt dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 1 maart 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. De Raad herneemt verder het gestelde in punt 2.1.3. en punt 2.1.4.

2.2.3. Door zich louter te *“gedragen naar de wijsheid voor wat haar belang bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft”*, neemt verzoeker geen standpunt in over zijn belang en toont hij het actuele karakter van zijn belang niet aan (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810). Verzoeker brengt geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven, namelijk dat het beroep onontvankelijk voorkomt in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied met vasthouding met het oog op verwijdering, daar hij is vertrokken naar zijn herkomstland op 23 januari 2014 en het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering volledige uitwerking heeft gekregen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en dit bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

2.2.4. Aangezien het beroep onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, is er geen noodzaak om uitspraak te doen over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen deze beslissing, opgeworpen in de nota door verweerder, omwille van een andere reden.

2.3. Over de ontvankelijkheid wat betreft de derde bestreden beslissing

2.3.1. Verweerder werpt in zijn nota een exceptie wegens het gebrek aan samenhang op tussen de bestreden beslissingen en acht het beroep om die reden onontvankelijk voor zover het werd ingediend tegen de derde bestreden beslissing.

2.3.2. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Te dezen is de Raad van oordeel dat het vlot verloop van het geding niet wordt geschaad. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat de tweede bestreden beslissing verwijst naar de eerste bestreden beslissing en dat derde bestreden beslissing noodzakelijkerwijze samenhangt met de tweede bestreden beslissing. Een inreisverbod gaat immers steeds gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus kan de samenhang in casu worden aanvaard.

De exceptie wegens het gebrek aan samenhang dient te worden verworpen, wat de ontvankelijkheid van het beroep met zich meebrengt voor wat betreft de derde bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de derde bestreden beslissing

3.1. Onder punt V van het eerste en enig middel van zijn verzoekschrift, dat gericht is tegen het inreisverbod, werpt verzoeker op: *“schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

3.2. De Raad herhaalt dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 1 maart 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep in de mate door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. De Raad herneemt verder het gestelde in punt 2.1.3. en punt 2.1.4.

3.3. Verzoeker voert ter terechtzitting aan dat hij het niet eens is met de analyse die in de beschikking wordt gemaakt. Hij stelt dat rekening moet worden gehouden met alle elementen, daarbij inbegrepen zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waaromtrent niet werd gemotiveerd. De Raad merkt op dat hiermee de inhoud van de beschikking, met name dat er op verweerder geen verplichting rust om in de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod te motiveren over een weigering van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indien deze beslissingen samen worden betekend, niet wordt weerlegd. Voorts kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat het inreisverbod eveneens zal dienen te worden vernietigd, indien blijkt dat de beslissing tot onontvankelijkheid van zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op onterechte wijze werd genomen. Dit betoog is niet meer dan een herhaling van het verzoekschrift en kan het gestelde in de beschikking, namelijk dat het inreisverbod op eigen juridische en feitelijke motieven steunt die geen uitstaans hebben met de motieven van de beslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, niet onderuithalen. Verzoeker slaagt er niet in elementen aan te brengen die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

Het middel onder punt V van het verzoekschrift is, voor zover aangevoerd tegen het inreisverbod, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de derde bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk, in zoverre het is gericht tegen de eerste en de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA